

Камила Лекберг „Каменоделецът“

Днес уловът на омари е далеч по-различен отпреди. Вместо да попадат в ръцете на отрудените рибари, големите черни раци служат за забавление на летовниците по време на едноседмичната им почивка, които дори не спазват никакви правила. На какво ли не се бе нагледал през годините. Как тихомълком вадеха специални четки от джобовете си, за да отделят хайвера от женските омари с едничката цел да прикрият нарушението, как издърпваха чужди клетки отморето или дори се гмуркаха и ги изпразваха още във водата. Понякога се чудеше накъде е тръгнал този свят, след като дори рибарите вече нямаха капка почтеност. Веднъж дори откри бутилка коняк в клетката си, един вид компенсация за откъснатия улов. Явно въпросният крадец не бе лишен напълно от чувство за дълг или, най-малкото, си падаше шегаджия.

Франс Бенгтсон въздъхна дълбоко и продължи да тегли клетките си. Лицето му веднага светна, когато забеляза, че още в първата се мъдреха два големи омара. Познаваше пътеките им и бе набелязал няколко тайни места, където клетките му се пълнеха всяка година.

Вече три от клетките бяха на брега, а до тях се извисяваше купчина от скъпоценните раци. Той самият не разбираше защо цената на омарите е толкова висока. Не че не бяха вкусни, но ако трябваше да избира, определено щеше да предпочете херинга за вечеря. Хем е по-вкусна, хем е по-евтина. Едно беше ясно – приходът от улова на омари е дългоочаквана добавка към лятната му пенсия.

Последната клетка се позапъна и той опря крака в перилата, за да хване въжето по-здраво. Усети как тя полека взе да се издига нагоре. Дано да не се е повредила.

Наведе се през борда на старата си лодка, за да провери как изглежда. Вместо клетката обаче над развълнуваната морска повърхност се показва призрачно бяла ръка, която сякаш се устреми нагоре към небето.

В първия миг понечи да пусне въжето и да остави тайнственото тяло, каквото и да бе то, отново да изчезне в морската бездна заедно с клетката и всичко останало. След това обаче дългогодишният му опит на рибар си каза думата и той продължи да тегли. Все още бе силен и жилав. Наложил се да впрегне цялата си сила, за да издърпа зловещата находка през борда. Опомни се едва когато бледото, безжизнено мокро тяло се строполи на дъното на лодката. Та това беше дете. Момиче. Косата му бе полепнала по лицето, а устните му се синееха като втрещените в небето очи.

Франс Бенгтсон се надвеси през борда и повърна.

На Патрик му се струваше, че никога не е бил по-уморен. Всичките му илюзии, че новородените непрекъснато спят, се разбиха на пух и прах още през първите два месеца. Прокара ръце през късата си кестенява коса, но сънят го налегна още по-силно. Не искаше дори и да си помисли как се чувства Ерика. Поне не му се налагаше да кърми час по час нощем. Напоследък много се притесняваше за нея. Не я бе виждал да се усмихва, откакто се прибраха от родилното отделение, а под очите ѝ имаше дълбоки тъмни кръгове. Беше му трудно да я оставя сутрин сама с Мая, когато погледнеше в изпълнените ѝ с отчаяние очи, но същевременно изпитваше истинско облекчение от предстоящата среща с познатия му свят, изпълнен с възрастни.

Обичаше Мая повече от всичко на света, но откакто тя се появи в дома им, животът им се обърка. Струваше му се, че е попаднал в някаква чужда и мрачна вселена, където зад всеки ъгъл го дебнеха нови стресови ситуации. Защо не спи? Защо плаче? Дали не е претоплена? Какви са тези странни пъпки? С престъпниците му беше лесно – знаеше отлично как да постъпи с всеки един от тях.

Втрени се с празен поглед в листовите и се опита да прогони мъглата, обгърнала съзнанието му, за да успее да свърши понемаляко работа днес. В следващия миг

телефонът извън и Патрик буквално подскочи. Прозвучаха три сигнала, преди да се съвземе от първоначалния шок и да вдигне слушалката.

– Патрик Хедстрьом на телефона.

След десет минути вече бе грабнал якето си от закачалката до вратата и тичаше към стаята на Мартин Молин.

– Мартин, някакво старче е извадило труп с клетката си за омари.

– Къде? – попита Мартин учудено.

След тази драматична информация полицейското управление на Танумсхеде се пробуди от делничния си унес.

– До Фелбака. При кея до площад „Ингрид Бергман“.

Трябва да тръгваме. Линейката вече е на път.

Мартин нямаше нужда от повторна покана. Принуден от мрачното октомврийско време, той също облече якето си и последва Патрик до колата. Изминаха бързо разстоянието до Фелбака и Мартин се хващаше уплашено за дръжката над вратата всеки път щом колата лизваше крайпътния бордюр при по-острите завои.

– За удавяне ли става въпрос? – попита Мартин.

– Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? – сопна му се Патрик и в същия миг съжали за острия си тон. – Извинявай, почти не съм спал тази нощ.

– Няма нищо.

Мартин веднага бе готов да му прости, като виждаше колко изтощен бе Патрик през последните седмици.

– Знаем само, че тялото ѝ е намерено преди един час.

Старчето смята, че е твърде добре запазено, за да е лежало дълго във водата, но то ще си покаже – промълви Патрик и се спусна надолу по хълма Галербакен към кея и привързаната към него лодка.

– Тя?

– Да, момиче е, дете.

– О, по дяволите – изруга Мартин и се ядоса на себе си, че не се довери на шестото си чувство днес и не остана в леглото при Пия, вместо да отиде на работа.

Паркираха при кафене „Брюган“ и забързаха към лодката. Колкото и невероятно да беше, новината все още не се бе разпространила; не бе плъзнала наоколо и не се наложи да разбутват тълпа от любопитни зяпачи.

– В лодката е – каза старчето, пресрещайки ги при кея. – Оставих я да лежи там, за да не я докосвам излишно.

Бледността на стареца не учуди Патрик. И той самият придобиваше подобен вид всеки път когато имаше работа с мъртъвци.

– Къде точно я извадихте – попита той и така поотложи срещата с трупа.

Усети, как стомахът му се разбунтува, още преди да е видял мъртвото момиче.

– При остров Поршхолмен. От южната страна. Беше се увила във въжетото на петата ми клетка. Иначе можеше и изобщо да не я открием. Особено ако теченията я бяха отнесли навътре в морето.

Патрик не се изненада от думите на стареца, който беше добре осведомен за всичко, що се отнася до удавниците. Всички от по-старото поколение знаеха, че труповете първо потъват на дъното, а след това, изпълнени с газове, бавно се издигат на повърхността, преди отново да се спуснат в дълбините и завинаги да изчезнат в тях.

В миналото мнозина рибари срещаха смъртта в морската вода и Франс със сигурност бе участвал в търсенето на злощастните си другари. Следващите думи на рибаря потвърдиха това.

– Едва ли е престояла дълго във водата. Тялото ѝ все още не е олекнало достатъчно, за да изплува на повърхността.

Патрик кимна.

- Това вече го казахте по телефона. Най-добре е да отидем да го видим.

Двамата с Мартин тръгнаха бавно редом към другия край на кея, където беше вързана лодката. Едва когато се приближиха до борда, видяха проснатото на дъното тяло. Момичето лежеше по корем и се виждаше само разпиляната мокра коса.

– Ето я и линейката. Ще изчакаме екипа, те да я обърнат.

Мартин кимна. Луничките и червената му коса буквално аленееха на фона на пребледнялото му лице. Едва се сдържаше да не повърне.

Сивото небе и засилващият се вятър създаваха мрачно настроение. Патрик махна на момчетата от линейката, които бавно свалиха носилката и тръгнаха към тях.

– Удавила ли се е? – попита единият от тях и кимна към лодката.

– Да, така изглежда – отвърна Патрик. – Не мога да кажа нищо повече преди аутопсията. С нищо не можем да ѝ помогнем. Трябва само да транспортирате тялото до болницата.

– Да, знаем – каза момчето. – Нека я сложим на носилката.

Патрик не възрази. Няма по-голям кошмар от това, да разследваш нещастни случаи с деца. Но след раждането на Мая това усещане се бе засилило стократно. Сърцето го прободеше при мисълта за очакващите го задължения. Веднага щом идентифицират трупа, ще му се наложи да посети родителите ѝ и да разбие живота им.

Момчетата от линейката вече бяха скочили в лодката и се подготвяха да свалят тялото на кея. Едното от тях внимателно обърна мъртвото дете по гръб. Мократа му коса се разстла по дъските като ветрило около бледото личице, а стъклените очи на момичето сякаш се взираха в пробягващите по небосклона сиви облаци.

В първия миг Патрик извърна лице, но след това прояви воля и погледна към момичето. И изведнъж сърцето му се сви.

– О, не, по дяволите!

Мартин го изгледа учудено и се досети.

– Познаваш ли я?

Патрик само мълчаливо кимна.

Никога не би изрекла тази мисъл на глас, но понякога се радваше, че майка ѝ е починала по време на раждането ѝ. Сега баща ѝ беше само неин. Майка ѝ не би позволила така лесно да го върти на малкия си пръст, поне с такова впечатление бе останала от чуждите разкази за нея. Баща ѝ нямаше сърце да откаже каквото и да било на осиротялата си дъщеря. Агнес бе напълно наясно с тази му слабост и се възползваше от нея при всеки удобен случай. Мнозина роднини и приятели на баща ѝ с най-добри намерения неведнъж се бяха опитвали да му отворят очите, но при всяко негово уклончиво „не“, любимата му дъщеря с красиво лице и големи очи проливаше по някоя сълза и успяваше, рано или късно, да го накара да се смили над нея и да изпълни желанието ѝ.

В резултат на това едва деветнайсетгодишна, Агнес беше вече една изключително разглезена млада дама, а повечето от често сменящите се приятелки не биха се поколебали да признаят, че в душата ѝ се таи доста злост.

Поне така говореха момчетата. Момчетата обикновено не забелязваха нищо друго освен хубавото личице, големите очи и дългата ѝ гъста коса, с които омагьосваше и баща си.

Къщата им в Стрьомстад бе сред най-разкошните постройки в малкото градче. Беше разположена високо в полите на планината, с изглед към морето. Можеха да си я позволят благодарение на наследството на богатата ѝ майка и на парите, които баща ѝ изкарваше от каменната кариера.

Веднъж бяха на косъм да я загубят. Случи се през 1914 година, по време на стачката на каменоделците, които възроптаха срещу политиката на големите компании. Не след дълго обаче размириците се поуспокоиха, а търговията с камъни процъфтя след войната и сега дори кариерата в Крукстранд край Стрьомстад работеше с пълен капацитет, за да успее да задоволи поръчките от Франция.

Агнес не се интересуваеше особено откъде идват парите на баща ѝ. Бе родена в богато семейство и винаги се радваше на охолен живот. Нямаше значение дали парите са наследени, или заработени с тежък труд, стига да може да си купува с тях бижута и красиви дрехи. Беше наясно, че малцина одобряваха отношението ѝ към живота. Родителите на майка ѝ се бяха ужасили от избора на дъщеря си.

Някакъв новоизлюпен богаташ с беден произход. Майка му и баща му не бяха хора от сой и никак не се вписваха в атмосферата на пищните приеми. Канеха ги на гости отделно в тесен семеен кръг. Дори и тогава срещите им бяха ужасно неловки. Горките хорица нямаха ни най-малка представа как да се държат в изисканите салони и неможеха да предложат никакви интересни теми за разговор. Родителите на майка ѝ така и не можаха да разберат какво бе намерила дъщеря им в Аугуст Шернквист, чиято истинска фамилия беше всъщност Першон. Не можеше да ги заблуди с опита си да се изкачи по обществената стълбица с помощта на новото си име. Поне внучето им носеше известна радост и те се състезаваха с баща му как да го поглежат най-добре.

– Миличка, отивам в кантората.

Агнес се обърна, когато усети, че баща ѝ влиза в стаята. Бе решила да посвири на рояла, седнала с лице към прозореца, най-вече защото знаеше колко добре изглежда в тази поза. Тя определено не беше особено музикална. Въпреки скъпите уроци, на които ходеше от малка, едва успяваше да се справи с нотите пред себе си.

– Татко, какво реши за роклята, която ти показах оня ден?

Агнес погледна умолително баща си и веднага усети вътрешната му борба между желанието да каже „не“ и пълната липса на воля да го стори.

– Скъпа, та нали наскоро ти донесох рокля от Осло...

– Но тя е подплатена. Татко, нали разбираш, че не бих могла да я облека на банкета в събота в тази жега?

Агнес сбърчи ядно вежди в очакване на ответната реакция. Дори баща ѝ да започнеше да се дърпа, винаги можеше да изкриви устни и в краен случай да пророни някоя сълза. Това обикновено вършеше работа. Той изглеждаше уморен и едва ли щеше да се наложи да използва повече хитрини. Предположението ѝ се оказа правилно.

– Добре, иди да я поръчаш утре. Но да знаеш, че косата ми ще побелее от теб.

Той поклати глава, но щом Агнес заприпка към него и го целуна, по лицето му се разля усмивка.

– Да, да, хайде, продължавай да се упражняваш. Като нищо може да те помолят да посвириш в събота, така че е добре да си подготвена.

Агнес седна доволна на столчето и послушно продължи да свири. Представи си как всички погледи са устремени към нея, а тя седи пред рояла, под светлината на свещите, облечена в новата си червена рокля.

Мигренозната болка най-сетне попремина. Железният обръч около челото ѝ постепенно се поразхлаби и жената предпазливо отвори очи. На горния етаж цареше пълна тишина. Истински рай. Шарлот се обърна на другата страна и замижа. С радост усети как болката все повече намалява и цялото ѝ тяло се отпусна.

Полежа още малко, преди бавно да се надигне и да седне на ръба на леглото, за да помасажира слепоочията си. Все още я наболяваха леко след атаката. От опит знаеше, че неприятното усещане щеше да се задържи поне още няколко часа.

Албин сигурно още спеше на горния етаж. Затова можеше с чиста съвест да поизчака, преди да се качи при него. Бог вижда, че сега се нуждае от повече почивка.